

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **město Český Těšín**, se sídlem náměstí ČSA 1/1, Český Těšín, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 6. 2018, č. j. ÚOHS-R0059/2018/VZ-17279/2018/321/EDy, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **SVOBODNÉ ZAHRADY KLUS, s.r.o.**, se sídlem Dolní Lištná 10, Třinec, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 6. 2020, č. j. 30 Af 81/2018-133,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V projednávané věci je řešena otázka stanovení podmínky pro jazyk dokladů v kvalifikační dokumentaci v užším řízení, její soulad s § 45 odst. 3 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZZVZ“), a dopad stanovení podmínky v rozporu s tímto ustanovením na zadávací řízení.

[2] Žalobce v postavení zadavatele dne 24. 5. 2017 zahájil zadávací řízení na nadlimitní veřejnou zakázku na služby zadávanou v užším řízení s názvem „Komplexní údržba zeleně ve městě Český Těšín“. V bodě 6. kvalifikační dokumentace stanovil, že „*veškeré doklady*

musí být zpracovány v českém jazyce a vytištěny kvalitním způsobem tak, aby byly dobře čitelné“. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 21. 3. 2018, č. j. ÚOHS-S0313/2017/VZ-08694/2018/512/KMo (vydaném po zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí předsedou žalovaného, a to rozhodnutím ze dne 16. 1. 2018, č. j. ÚOHS-R0193/2017/VZ-01330/2018/321/HBa), shledal, že tato podmínka je v rozporu s § 45 odst. 3 ZZVZ a zásadou zákazu diskriminace. Zadávací řízení proto zrušil, žalobci zakázal do ukončení správního řízení uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky a uložil mu nahradit náklady řízení. Toto rozhodnutí k rozkladu žalobce předseda žalovaného potvrdil a podaný rozklad zamítl.

[3] Podanou žalobu Krajský soud v Brně zamítl s odůvodněním, že formulací uvedené podmínky v kvalifikační dokumentaci žalobce omezil možnost uchazečů předložit doklady ve slovenském jazyce a doklady o vzdělání v latinském jazyce bez překladu do češtiny, což je v rozporu se ZZVZ.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností, na základě které požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Po shrnutí průběhu předcházejícího řízení stěžovatel namítá, že krajský soud zcela nesprávně interpretoval pojem *nabídka* a *doklady*. Dle závěrů v napadeném rozsudku je v pořádku, pokud je stanoveno, že nabídku je možné podat pouze v českém jazyce, nicméně požadavek na dodání dokladů pouze v českém jazyce už je nezákonný. Dle stěžovatele jde o nelogický závěr, neboť nabídka je pouze souhrnem předkládaných dokladů.

[6] Zároveň stěžovatel brojí proti tomu, aby zadávací řízení bylo zrušeno pouze pro pochybení, které žalovaný i krajský soud označují ve svých rozhodnutích za ryze formalistická či malicherná. V důsledku tohoto závěru totiž dochází k vynakládání značných finančních prostředků na opakování zadávacího řízení. Zároveň uvádí, že zadávací řízení nemohl zrušit sám z důvodu podle § 127 odst. 2 písm. d) ZZVZ, jelikož by tento postup byl pravděpodobně napaden námitkami.

[7] Závěrem stěžovatel shrnuje, že postupoval zcela v souladu se zákonem a není mu zřejmé, jaký je rozdíl mezi stanovením jazykového požadavku u nabídky a u předkládaných dokladů. Následně poukazuje na zadávací řízení vedené žalovaným, kde užil požadavek „*nabídka musí být zpracována ve všech částech v českém jazyce*“, tedy včetně dokladů. Zároveň dodává, že zadávací řízení by mohl zrušit pouze z důvodů vyplývajících z § 127 ZZVZ a že v zadávací dokumentaci nevyloučil aplikaci § 45 odst. 3 ZZVZ.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na to, že stanovená podmínka předkládání dokladů pouze v českém jazyce je v rozporu s § 45 odst. 3 ZZVZ. Pokud by dodavatel přiložil k nabídce doklady ve slovenském jazyce, zadavatel by jej mohl či musel vyloučit (§ 48 odst. 2 písm. a) nebo odst. 8 ZZVZ]. Zároveň nelze přisvědčit ani argumentaci, že stěžovatel nevyloučil aplikaci ZZVZ v této části, neboť zákon se dle zadávacích podmínek

měl použit pouze v rozsahu, který zadávací dokumentace nereguluje, což není tento případ. S poukazem na odbornou literaturu pak žalovaný uvádí, že pokud bude pro podání nabídek povinně stanoven český jazyk, musí dodavatel tuto podmínku splnit s tím, že připojené doklady mohou být ve slovenštině (či příslušné diplomy v latině). Stanovením sporného pravidla v zadávací dokumentaci ovšem stěžovatel takový postup neumožnil. Kasační stížnost proto navrhuje zamítnout.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se nevyjádřila.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je projednatelná. Následně přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, namítaných důvodů, včetně důvodů, ke kterým přihlíží z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] V projednávané věci je klíčové posouzení souladu podmínky „*veškeré doklady musí být zpracovány v českém jazyce*“, kterou zadavatel uvedl v kvalifikační dokumentaci veřejné zakázky zadávané v užším řízení, s § 45 odst. 3 ZZVZ.

[13] Dle relevantní části § 45 odst. 3 ZZVZ, *[p]okud tento zákon nebo zadavatel vyžaduje předložení dokladu podle právního řádu České republiky, může dodavatel předložit obdobný doklad podle právního řádu státu, ve kterém se tento doklad vydává; tento doklad se předkládá s překladem do českého jazyka. [...] Doklad ve slovenském jazyce a doklad o vzdělání v latinském jazyce se předkládají bez překladu [...]*.

[14] Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že § 45 ZZVZ se obecně uplatní na předkládání jakýchkoli dokladů v průběhu zadávacího řízení (bod 22. napadeného rozsudku). To ostatně vyplývá i ze systematického výkladu, kdy toto ustanovení je zařazeno v části druhé ZZVZ s názvem *Základní ustanovení o zadávacích řízeních*.

[15] Dále se kasační soud ztotožňuje i s dělením jazykových možností u žádosti o účast a dokladů, které se k ní příkládají. Na tomto místě soud pouze upřesňuje, že v projednávaném případě jde o první fázi užšího řízení, kde se posuzuje pouze kvalifikace účastníků řízení na základě dodavatelem podané *žádosti o účast* nikoliv *nabídky* (§ 58 odst. 3 ZZVZ), jakkoliv jde o pojmy podobného obsahu [§ 28 odst. 1 písm. d) a f) ZZVZ]. Tyto pojmy krajský soud i stěžovatel totiž zaměňují bez rozumného důvodu.

[16] *Žádostí o účast* se obecně dle § 28 odst. 1 písm. d) ZZVZ rozumí *údaje nebo doklady prokazující kvalifikaci dodavatele, které dodavatel podal písemně zadavateli na základě zadávací dokumentace*. *Žádostí o účast* tak nemusí vždy být pouze doklady, jak uvádí stěžovatel. Její součástí může být i přímo informace o kvalifikaci dodavatele či jiné údaje vyžadované zadavatelem, které nejsou obsahem dokladů. Vytvoření těchto dalších částí

žádosti o účast je totiž v rukou dodavatele. Ten tedy jednoduše ovlivní jazyk těchto dokumentů. Proto má zadavatel větší volnost při určování jazyka zpracování žádosti o účast.

[17] To stejné ovšem neplatí pro doklady prokazující kvalifikaci, které jsou zpravidla vydávány v jazyce vydávajícího orgánu či osoby, což nemůže (zahraníční či domácí) dodavatel jakkoliv ovlivnit. I proto se podle § 45 odst. 3, věty první části za středníkem, ZZVZ takové doklady v jiném než v českém (a slovenském a latinském – viz dále) jazyce přikládají s překladem. Účelem takového pravidla bezpochyby je umožnit českému zadavateli pochopit obsah předloženého dokladu bez větších obtíží.

[18] Tomu zcela odpovídá i zákonná možnost předložit jakékoliv doklady ve slovenštině či doklady o vzdělání v latině dle § 45 odst. 3, věty třetí, ZZVZ. Doklady v těchto jazycích jsou pro českého zadavatele snadno srozumitelné i bez překladu, čímž se zároveň snižuje byrokratická zátěž dodavatelů a usnadňuje a rozšiřuje soutěž ve veřejných zakázkách. Jak ostatně ve vztahu k dřívější úpravě v § 148 odst. 6 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, uvedl Nejvyšší správní soud, „*použití latinského jazyka [...] nezpůsobuje pochybnosti o osvědčení dosaženého vysokoškolského vzdělání. Krajský soud správně poukázal na to, že při ověřování dosaženého vysokoškolského vzdělání se toto běžně činí předložením diplomů v latinském jazyce, aniž by to bylo na překážku srozumitelnosti*“ (rozsudek NSS ze dne 25. 1. 2018, č. j. 10 As 168/2016-38, odst. [12]).

[19] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že požadavek na jazykové zpracování žádosti o účast je nutné odlišovat od téhož požadavku pro přikládané doklady. U dokladů je vždy nutné připustit jejich předložení i ve slovenském jazyce a u dokladů o vzdělání i latinském jazyce.

[20] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že s tímto závěrem souhlasí i odborná literatura. Ta u obsahově obdobného pojmu *nabídka* (odst. [15] tohoto rozsudku) dovozuje, že „*[v] případě, kdy zadavatel určí za jazyk nabídky pouze český jazyk, je nutné cizojazyčné doklady překládat do českého jazyka, pakliže ovšem zadavatel nestanoví výjimku v tomto smyslu; vždy je však nutné připustit předložení dokladů v jazyce slovenském (a u dokladů o vzdělávání v jazyce latinském)*“ (ŠEBESTA, Milan, NOVOTNÝ, Petr, MACHUREK, Tomáš, DVOŘÁK, David a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 340).

[21] Argumentace stěžovatele možností zrušit zadávací řízení z důvodů v § 127 ZZVZ není přiléhavá, neboť v projednávaném případě o takový postup zadavatele nešlo, a soud se tak k hypotetické možnosti postupu zadavatele nebude vyjadřovat.

[22] K dalším námitkám stěžovatele ohledně obdobného zadávacího řízení žalovaného a výslovného nevykloučení aplikace § 45 odst. 3 ZZVZ v zadávací dokumentaci odkazuje Nejvyšší správní soud na předcházející rozhodnutí v této věci (bod 103. prvostupňového rozhodnutí; bod 33. napadeného rozhodnutí; a body 27. a 28. napadeného rozsudku), která se s touto argumentací již vypořádala, a stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné konkrétní námitky proti tomuto vypořádání, ačkoliv je to jeho povinností (např. rozsudek

NSS ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, odst. [140]; či rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, odst. [12]).

[23] Nejvyšší správní soud se na tomto základě ztotožňuje se žalovaným i krajským soudem a uzavírá, že stěžovatelem stanovená podmínka „*veškeré doklady musí být zpracovány v českém jazyce*“ je v rozporu s § 45 odst. 3 ZZVZ.

[24] Argumentaci stěžovatele nízkou závažností svého provinění neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou, neboť v kasační stížnosti závěry předchozích rozhodnutí dezinterpretuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že „*byť se zadavateli může jevit postup Úřadu ryze formalistickým, je třeba [...] konstatovat,*“ že jde o vysoce formalizovaný proces a zadavatel nese objektivní odpovědnost za správnost zadávací dokumentace (bod 38. napadeného rozhodnutí). Obdobně pak krajský soud uzavírá „*přestože se dané pochybení zadavatele může na první pohled zdát malicherné, je nutné zdůraznit*“ vysokou formálnost procesu, kdy i formální vady mohou vést k odrazení potenciálních zájemců a ovlivnění nejvhodnější nabídky (bod 30. napadeného rozsudku). V žádném případě tedy krajský soud ani žalovaný nepovažovali pochybení zadavatele za nízké závažnosti, naopak vyzdvihovali potenciální dopady sporného pravidla na okruh zájemců, a tedy i výslednou cenu.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

[27] Osobě zúčastněné na řízení přísluší pouze náhrada nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností uložených soudem podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož předpisu. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud jí žádnou takovou povinnost neuložil, nemá osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. listopadu 2022

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

